

22120125

HEBREW A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
HÉBREU A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
HEBREO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 10 May 2012 (morning)

Jeudi 10 mai 2012 (matin)

Jueves 10 de mayo de 2012 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.
- The maximum mark for this examination paper is *[25 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[25 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[25 puntos]*.

נתחו אחד מן הטקסטים הבאים :

1.

- עכשיו זה מצחיק להיזכר בשלג של שבעים ושתיים, השלג הראשון שלי. כבר חמש שנים אני יושב באוסלו, ובכמויות השלג שיורדות כאן כל חורף אפשר היה לייסד ים באמצע הנגב. האישה, שאיתה אני חי בחמש השנים הללו, גדלה בשלג הנורבגי, והיא אוהבת לראות איך אני מתרגש כל פעם מחדש למראהו, כשמגיע החורף. למען האמת, אחרי שנתיים כבר הפסקתי להתרגש, אבל היא כל כך אהבה לראות אותי יוצא החוצה, אחרי ליל השלג הראשון, ומשתולל בגינה כמו ירושלמי שראה ים בפעם הראשונה, שאני ממשיך, מאז, להפגין את התלהבותי בדבקות. אני עושה את זה כדי לראות אותה עומדת בפתח הבית הקטן, חוככת את ידיה באויר הקר, מחייכת כולה ועיניה נוצצות, והיא מלאה אושר על שהצליחה להעניק לי משהו שלא היה לי בארץ, והוא כל כולו שלה, וכשאני נכנס היא מחבקת אותי ואומרת, אתה משוגע, זה מה שאתה, ומרגישה כמו שגרירת נורבגיה באו"ם המעניקה לי את אהבתה בשם האומה כולה. כך כבר חמש שנים ברציפות אני ממשיך להעמיד פנים שהשלג הוא זה שהופך אותי למאושר.
- אבל הסיפור הזה הוא על השלג הראשון בחיי, בחורף '72 בפסגת הר מירון. מזמן לא חשבתי עליו, עד שלפני שלושה ימים נתקלתי, כאן באוסלו, במי שהיתה החברה הראשונה שלי. שנתיים וחצי היינו ביחד. נפגשנו בתיכון, היא היתה האישה הראשונה שלי, ותקופה מסוימת אפילו גרנו ביחד, לפני הגיוס. אחר-כך שנינו הלכנו לצבא, התראינו פחות ופחות, והתרחקנו האחד מהשני. החזקנו עוד שמונה חודשים אחרי הגיוס וזה נגמר. היא היתה זו שהחליטה. כמובן עוד לא ידעתי את זה אז, אבל אני לעולם לא אהיה מסוגל להיות זה שמחליט לאן ללכת. אני נאמן מטבעי, וגם אם האהבה נגמרת, נשארת הנאמנות. אני לא מסוגל לשלח אישה שנתנה לי לאהוב אותה. אני אהיה גם זה שיעמוד על רציף הרכבת עם מטפחת ביד. אף פעם לא מסתובב והולך, תמיד עומד ומסתכל עד שהרכבת נעלמת.
- הפגישה איתה, בפרברי אוסלו המושלגת, אחרי כל-כך הרבה שנים, דמתה למציאת כדור משחק שאיבדת כשהיית ילד, ופתאום אתה מגלה אותו במחסן, וליבך מתמלא בריחו המתוק והחריף של זיכרון, חריף בהרבה מהזמנים עצמם, שהיו דלים וכבדים למדי, ומתוקים בוודאי לא היו. איך אנשים נוגעים אחד בשני, חורטים זה בזה את דמותם, ואז נעלמים, והחריטה נשארת לנצח, משנה את דמותו של מי שליבו נחרט, לטוב ולרע. באותו החורף שבו נפרדנו, זה יכול היה להיגמר רע מאוד.
- הייתי בצבא. הסוללה שלי מוקמה במרומי הר מירון, והחורף איחר להגיע באותה שנה. הייתי אחד משלושה חיילים שנשלחו לקורס ארוך וקשה, בבסיס נידח בנגב. התנאים היו קשים, הלילות היו קרים מאוד, גרנו באוהלי שדה קטנים, שני אנשים באוהל, אכלנו ממסטינגים, המפקדים היו נוקשים וקפדנים. לא אהבתי את כל העניין, וקיוויתי שיקרה נס ויעיפו אותי חזרה לסוללה. לא קרה נס, אבל הצלחתי לריב עם כולם, ובמיוחד עם המפקד הישיר שלי. ערב אחד הייתי באוהל לבדי. שכבתי בחושך, על שק השינה, על האדמה הקשה, וחשבתי כמה החיים מחורבנים. להוציא את המפקד שלי ושני שומרים בצד השני של האוהל, שלא היה בטווח עין, הייתי לבד. כולם נסעו לראות סרט בבסיס קרוב של חיל האוויר, ואני ויתרתי. חשבתי על ענת, החברה שלי, ואיך העניינים לא מסתדרים כבר הרבה זמן, ואיך התרחקנו. פתאום שמעתי רעש מבחוץ.
- "אדרי, צא". זה היה המפקד שלי. נשמתי נשימה עמוקה ויצאתי החוצה.
- "למה הנשק שלך בחוץ ואתה בפנים?"
- "הנשק שלי בפנים", אמרתי. הוא לא האמין, ולכן הוצאתי את הרובה שלי מהמאהל.

- "אז של מי זה?" שאל והצביע על רובה שהיה מוטל כשני מטרים מאחורי האוהל, בחושך, על האדמה. משכתי בכתפי וניגשתי לשם. זה היה סתם מוט מעץ. הראיתי לו.
- "בסדר", אמר. "תגיד לי, אדרי, מי זאת ענת לוינסון?"
- 40 ליבי פעם במהירות. זה היה השם שלה. לא היה דבר מוזר ופוגע יותר מאשר לשמוע אותו אומר את השם הזה.
- "למה?" שאלתי, דרוך.
- הוא הוציא מכיסו מכתב. "זה הגיע בשבילך. מהיחידה שלך במירון".
- הושטתי את ידי.
- 45 "לא", הוא אמר. "קודם שלושים שכיבות סמיכה".
- "מה?"
- "שלושים על הארץ. זו".
- בידו היה מכתב, ועל המעטפה - כתב-ידה. אחרי כמעט שנה בצבא, ענת היתה הדבר היחיד בחיי שנשאר עדיין טהור ומתוק כמו שפעם רציתי שחיי יהיו, הדבר היחיד שבשבילו היה שווה לקום בבוקר ולעבור עוד יום. מכתבה בידו היה הדבר הקרוב ביותר לחילול קודש שאדם חילוני כמוני יכול להרגיש.
- 50 "תביא את זה", אמרתי, וקולי רעד.
- "לא, אדרי, לא כל-כך מהר. אתה יודע מה? עשרים וחמש. על הרצפה. יאללה".
- עד היום אני לא יודע אם הוא התכוון ברצינות, או שרצה למתוח אותי ולטפוח על שכמי כעבור רגע.
- הוא חיך, וחיוכו נראה לי כלעג לנקודת החולשה שגילה בי: אני אוהב אישה.
- 55 "יאללה, אדרי. אני לא אחכה כל הלילה".
- דרכתי את הנשק וכיוונתי אליו. החיך נמחק מפרצופו באותה מהירות שלוקח לרכבת לדרוס אדם.
- "אדרי, מה קרה לך, תוריד מיד את הנשק".
- לא יכולתי לדבר.
- 60 "אדרי, מה קרה לך?"
- "תעזוב את המכתב".
- "אדרי! תוריד את הנשק!"
- "אני יורה בך", אמרתי. החזקתי חזק בנשק. הוא קפא.
- "אני יורה בך", חזרתי. "תזרוק את המכתב".
- 65 "אדרי, אתה תסתבך!"
- "ואתה תהיה מת". קולי רעד. צעקתי: "תזרוק את המכתב!"
- הוא זרק אותו.
- "עכשיו תסתובב ותלך מפה", אמרתי.
- "זה יעלה לך ביוקר".
- 70 "כן?" אמרתי. "אין פה אף אחד. זה המילה שלי נגד המילה שלך. ואני יודע להיות כזה ילד טוב שאף אחד לא יאמין לך".
- הוא נשאר נטוע במקומו. ידיו רעדו. אחר-כך הסתובב והלך. הינחתי את הרובה והרמתי את המכתב. עמדתי כך כמה דקות, עם המכתב ביד. רק עכשיו תפסתי מה עשיתי. אחר-כך נשמתי עמוק וזחלתי לתוך האוהל, הרובה והמכתב בידי. נשכבתי על שק השינה, סילקתי אבן מציקה מתחת לראשי, הוצאתי את פנס הכיס מהתרמיל, ופתחתי את המכתב. הוא לא היה ארוך, עמוד אחד בלבד. הדלקתי את הפנס והתחלתי לקרוא.
- 75

עוזי וייל, ואתה תהיה מת (1993)

לחלדה אקרא דפנה

לחלדה אקרא דפנה
 אקרא לה גם אלון
 אקרא לחלדה גם דפנה וגם אלון
 לראש שלה שהפרד מן הגוף באכזריות בידי לוכד מזיקים
 אקרא אלון 5
 לגוף המפרפר שנותר על הקרקע נטול כוון
 אקרא דפנה
 לסבל הטהור הנקי אין אגב שם
 אבל את אותו בקר שבו גליתי את החלדה
 אכנה קתרוזיס 10
 ולכל קוראי שהמלים הללו סתומות בעבורם
 אקרא קהל עור
 חרש לסבלותי
 דמום לכאבי
 ולד 15
 אם אתה במקרה קורא עכשו את השיר מגלה בו המום
 את שמד
 באותיות קדוש לבנה
 אקרא בוגד

דפנה שחורי, גולדפיש (2009)